

erg bang voor een ontmoeting met de huisvrouw, praatte veel en luid, met drukke gebaren op het paard wijzend, alsof dat eigenlijk het voornaamste stuk van de tentoonstelling was. Hij vond het heel mooi geschilderd; het was of men het beest zoo voor zich zag staan, met zijn heldere oogen rondkijkend. Maar Hofland, die als, zij het dan ook onbereden, officier, en na hetgeen hij den vorigen dag door den Londenschen pikeur had zien verrichten, meende te moeten medespreken waar het paarden gold, kwam tegen dit oordeel op; volgens hem was alleen de kop goed, doch de romp onevenredig zwaar voor de pooten en waren deze laatste volmaakt misteekend; een werkelijk paard zou met zulke pooten onvermijdelijk tegen den grond slaan. Blijleven luisterde met een gewichtig gelaat, al liet des vaandrighs betoog hem ook volkomen koud; hij had de schilderij alleen geprezen, omdat het hem zoo in den mond was gekomen; wat een ander er van vond, was hem volmaakt onverschillig.

Zijn doel was intusschen bereikt. Toen hij rondzag, was er geen huisvrouw meer te bekennen. Doch, terwijl hij met Hofland het staande paard van Haag critiseerde en mevrouw Noordhuijs zich met de meisjes bezighield, waren de oudelui in een gesprek gewikkeld met een jongeren heer en dame, den dertigjarigen advocaat en dichter mr. Willem Bilderdijk en zijne gade. Hij, van middelbare lengte, welgevormde leest, breede borst, een geestvolle en tevens kwijnende uitdrukking in de door borstelige wenkbrauwen overschaduwde oogen; zij, fier gebouwd, met zielvolle blauwe kijkers, warme gelaatskleur, lang krullend blond haar over de schouders, met haar hoed van wit atlas een toonbeeld van levenslustige bekoorlijkheid. „Hoe gaat de gezondheid, mijnheer Bilderdijk?” vroeg de dokter uit oude gewoonte. En het antwoord van den pleitbezorger-poëet klonk, weinig opwekkend: „Ellendig, dokter; ik ben vreeselijk ongesteld en dat op den duur, en daardoor genoegzaam buiten staat iets te doen. Slap van lichaam en geest, pijnlijk door het hoofd en de leden en daarenboven nog met ettelijke andere ongemakken, als maagpijnen, oorboringen enz. overladen.” De dokter glimlachte, dergelijke ontboezemingen van den hypochondrischen Bilderdijk gewoon, en ging voort: „Wanneer zult ge weder eens de citer opnemen?” op welke vraag het antwoord, niet minder ontmoedigend, luidde: „Mijn citer is voor goed aan den dorren tak van een door den bliksem ontbladerden olm opgehangen. De woning schuin hierover, die ik sedert Augustus bewoon, bevalt mij ook matig; de vorige, op het Smidswater, was veel geriefelijker.” Mevrouw Bilderdijk had onderwijl met mevrouw van Arken besproken, hoe het heden de tweede verjaardag van haar huwelijk was, éene dagteekening die zij anders liever niet in herinnering bracht, aangezien de eerste telg uit dien echt, Louise Sibylle, reeds in den aanvang van September 1785 het levenslicht had aanschouwd. Maar tegenover mevrouw van Arken, die, als in de verte tot de familie van mevrouw Bilderdijk behoorend, voor twee jaar met den dokter bij het bruiloftsmaal had aangezeten, was geheimhouding dienaangaande overbodig. En om dezelfde reden ontzag zij zich ook niet, haar bijzonderheden mede te deelen omtrent het humeur des dichters, dat, naar ze verklaarde, steeds bitter slecht was;